

STEVEN JAMES

DE
DAME

THRILLER

VERTAALD DOOR
WILLEM KEESMAAT

uitgeverij

Deel I

IJs

Proloog

Het heden
San Antonio, Texas
22.13 uur

Kirk Tyler draaide het computerscherm naar zijn gevangene toe.

De camera gaf beelden door van een jonge vrouw die de personeelsingang van een winkelcentrum verliet. Het winkelcentrum had al meer dan een uur geleden zijn deuren gesloten. Er was niemand anders in de buurt.

Het was avond.

Het meisje was de dochter van de man.

Dashiell Collet vocht tegen zijn boeien, maar de duct tape hield hem stevig op de stalen stoel gedrukt. De lege loods leek zich als een duister monster over hem heen te buigen.

‘Dit hoeft niet per se beroerd voor haar te eindigen,’ zei Kirk, die genoot van het zicht op de zeventienjarige cheerleader die naar haar auto paradeerde. Erin was zich er duidelijk niet van bewust dat ze werd gevolgd, werd gefilmd, dat haar leven op het scherpst van de snede balanceerde. ‘Geef gewoon antwoord op mijn vraag.’

Dashiell zweeg.

‘Nou?’ vroeg Kirk.

‘Als je het lef hebt om haar aan te raken...’ Dashiell sprak tussen opeengeklemd kaken door. ‘Dan zweer ik bij God dat ik je—’

‘Laten we God hier buiten laten.’ Kirk keek naar het scherm. De videobeelden waren afkomstig van een cameraatje dat verborgen zat in de bovenste knoop van het overhemd van zijn medewerker, die nu twintig stappen achter het meisje liep. ‘Het enige wat ik van je vraag, is de naam van je contactpersoon bij het Pentagon. Meer niet. Alleen maar de naam van je bron en dan is dit allemaal voorbij.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt! Dat zei ik toch?’

‘Je hebt veertien jaar lang op die basis gewerkt.’

‘Welke basis?’

‘Dashiell, alsjeblieft. Zo is het genoeg. Ik wil de naam weten van degene die de leiding had over het project.’

Dashiell schudde nadrukkelijk zijn hoofd. 'Je hebt het mis. Je hebt echt de verkeerde voor je.'

Gezien de situatie waarin Dashiell verkeerde, verbaasde het Kirk hoeveel vastberadenheid hij in de stem van de man hoorde. Hij was blijkbaar goed getraind.

Goed, een beetje meer druk op de ketel.

Kirks partner droeg een bluetooth oortje en Kirk hoefde maar twee woorden tegen hem te zeggen. 'Grijp haar.'

Op het scherm was te zien hoe de afstand tussen de camera en Erin kleiner werd toen zijn medewerker zich snel en geluidloos naar haar toe haastte.

'Nee!' riep Dashiell uit.

Dashiell worstelde heldhaftig om los te komen, maar door de manier waarop hij was vastgebonden, kwam de duct tape alleen maar strakker om zijn enkels en polsen te zitten.

'Ik ken niemand op het Pentagon!' schreeuwde hij. 'Ik zeg je toch dat ik bij de verzekering werk! Meer niet!'

Erin bereikte haar auto.

Ze deed het portier aan de bestuurderskant open.

De camera bevond zich een meter bij haar rug vandaan.

Een halve meter.

En toen moest ze de persoon in haar buitenspiegel hebben gezien of misschien iets hebben horen ritselen, want ze draaide zich abrupt om en deed haar mond open om te gillen, maar Kirks partner had haar al te pakken voor ze daartoe de kans kreeg.

'Ik ken niemand!' riep Dashiell.

Op het scherm zag Kirk een hand over de mond van het meisje, waarna ze met bruske bewegingen de auto in werd geduwd. De beelden volgden elkaar snel op en waren schokkerig.

'Ik zweer het je!'

'Ik geloof je niet, Dashiell.'

'Laat haar hierbuiten! Laat haar gaan!'

Het was niet echt te volgen wat er in de auto gebeurde. Ja, er vond een worsteling plaats, maar op dit moment was het een chaos van armen, kleuren en geschreeuw. De chaos maakte opeens plaats voor een hand die het meisje naar achteren duwde en Kirk keek toe hoe haar linkerarm naar beneden werd gedrukt en er een injectienaald in werd geprikt.

'Hou op!' riep Dashiell. 'Laat hem ophouden!'

'Vertel op, dan.'

'Goed, goed! Maar zeg dat hij ophoudt!'

Kirk zei door de telefoon: 'Wacht even.'

Een arm duwde het slappe lichaam van het meisje nu overeind in de passagiersstoel en deed haar veiligheidsgordel om. Het portier aan de bestuurderskant klikte dicht en de camera keek geduldig door de voorruit naar de verlaten parkeerplaats.

'Goed,' zei Kirk tegen Dashiell. 'Biecht maar op.'

'Beloof dat je haar laat gaan als ik het je vertel.' Dashiell likte onbewust en nerveus aan zijn lippen. Wanhopig.

'Dat beloof ik.'

'Zweer me dat die man haar met rust laat. Dat hij haar met geen vinger zal aanraken. Je moet—'

'Luister, Dashiell, ik zweer je dat als je ons die naam geeft, ik zowel jou als Erin zal laten gaan. Je hebt mijn woord. Ik zal mijn mannetje de opdracht geven haar in de auto achter te laten en dan zal ze over een paar uur met hoofdpijn wakker worden, maar verder is ze vrij.' Hij ging op de tafel zitten en keek Dashiell aan, waarna hij zorgvuldig zijn vingertoppen tegen elkaar zette en iets vooroverboog. 'Maar als je me niet vertelt waarvoor ik hierheen ben gekomen, neemt hij haar mee en dan mag jij toekijken hoe wij ons de rest van de nacht met haar vermaken.'

Dashiell haalde zwaar en woedend adem, maar Kirk zag de verslagenheid in zijn ogen. 'Schout-bij-nacht Colberg.'

'Colberg.'

'Ja. Alan Colberg. Hij woont in Alexandria, in Virginia, en werkt voor het Ministerie van Defensie. Zoek maar na. Goed, en zeg nu tegen hem dat hij haar in de auto moet achterlaten.'

'Rustig aan.' Kirk tikte op het toetsenbord van zijn laptop en vergeleek de naam met de lijst die zijn werkgever hem had toegestuurd. Ja, de schout-bij-nacht was werkzaam geweest bij Project Sanguine van het Pentagon, maar gebaseerd op het werkschema en de verantwoordelijkheden van Colberg, gaf de computer Kirk een waarschijnlijkheidspercentage van maar 61 procent. Niet genoeg om op te kunnen bouwen.

'Ik heb meer nodig.' Hij hield de telefoon omhoog. 'Bewijs het of—'

'Oké, luister. Colberg heeft geholpen met het ontwerp van de extreem lage frequentietechnologie, in de jaren tachtig. Hij zat in het oorspronkelijke team. Was de eerste die het station bemande.'

'Dat is geen bewijs.'

'Kijk naar zijn achtergrond. In 1979 heeft hij een stuk geschreven over radiogolven van 3 tot 76 Hertz en het gebruik van de ionosfeer bij zendtechnologie.'

Het duurde enkele minuten voor Kirk het op het internet had gevon-

den, maar uiteindelijk wist hij een pdf te downloaden over het symposium-artikel dat was geschreven door de toenmalige luitenant Alan Colberg.

Het was niet honderd procent waterdicht, maar in deze branche gold dat voor de meeste dingen. Hij zou alles bevestigd proberen te krijgen tijdens zijn onderonsje met de schout-bij-nacht.

Mooi.

Degene die hem voor deze klus had ingehuurd, kon tevreden zijn.

Kirk praatte weer in de telefoon, tegen de man die bij Erin was. 'Goed, neem haar maar mee hiernaartoe en dan kunnen we beginnen.'

'Wat?' Het bloed trok weg uit Dashiells gezicht. 'Je zei dat je haar zou laten gaan!'

'Ja.' Kirk stopte de telefoon in zijn zak. 'Dat heb ik inderdaad gezegd.'

'Ik meen het... ' Dashiells stem klonk benepen van de angst, nu hij besefte wat er ging gebeuren. 'Het is Colberg. Je moet me geloven.'

'Ik geloof je ook.'

'Maar je zwoer dat je—'

'Meneer Collet,' onderbrak Kirk hem, 'het maakt deel uit van mijn werk dat ik mensen moet vertellen wat ze willen horen om ze zover te krijgen dat ze me vertellen wat ik wil weten. Het is niks persoonlijks.' Kirk trok zijn in Italië geproduceerde .45 ACP Tanfoglio Force Compact uit de holster en drukte het uiteinde van de blauwstalen loop tegen Dashiells linkerdij. 'Dit is omdat je mijn tijd hebt verknoeid door eerst tegen me te zitten liegen.'

'Nee, je moet—'

Kirk haalde de trekker over en Dashiell Collet gilde.

En toen gilde hij zelfs nog harder, omdat Kirk ook nog een kogel door zijn andere been joeg.

Gezien de positie van de loop was Kirk er vrij zeker van dat de kogel het bot had verbrijzeld. De wonden bloedden allebei behoorlijk, maar het gutste er nou ook weer niet uit, en Kirk dacht niet dat de slagaders waren geraakt. Als hij niet werd behandeld, zou hij uiteindelijk doodbloeden, maar hij zou het in elk geval een paar uur uithouden. Lang genoeg om toe te kijken.

Kirk legde het wapen op de tafel links van hem. Hij had maar een paar seconden nodig om de man te knevelen. 'Je had dit allemaal kunnen voorkomen door niet om de hete brij heen te draaien.'

Dashiells ogen stonden wazig van de pijn. Zijn hoofd zakte naar beneden en Kirk was bang dat het bloedverlies groter was dan hij had voorzien.

Hij gaf hem een klap tegen zijn wang. ‘Kijk me aan!’

De man leek zijn blik weer scherp te stellen.

‘Ik wil dat je weet dat Erins dood en alles wat daaraan voorafgaat, jouw schuld is, omdat je me drie uur lang aan het lijntje hebt gehouden.’

Hoewel hij duidelijk gedesoriënteerd was, rukte Dashiell nog eens aan zijn kleverige boeien, maar kromp toen ineen omdat zijn beenspieren verkrampten. Hij probeerde het uit te schreeuwen van de pijn, maar de knevel dempte het geluid.

Kirk deed de zijdeur van het gebouw van het slot, zodat zijn partner erin kon. Op het moment dat hij terugliep naar de tafel, voelde hij de telefoon in zijn zak trillen. Er was er maar één die het nummer van deze telefoon had.

Valkyrie.

Precies degene die hij moest spreken.

Kirk tikte op het schermpje van zijn telefoon, maar voor hij iets kon zeggen, zei de elektronisch vervormde stem aan de andere kant van de lijn: ‘Ik zat naar de videobeelden te kijken en zag dat mannetje van jou het meisje te pakken nemen.’

‘Een prima kracht,’ zei Kirk. ‘We hebben beet. Het contact van Dashiell is schout-bij-nacht Colberg. Bij het Pentagon.’ Kirk legde de spullen klaar die hij voor zijn verzetje met Erin nodig zou hebben. De tape. De touwen. De handboeien.

‘Je had het meisje erbuiten moeten laten.’

Als er één ding was waar Kirk Tyler niet van hield, dan was het wel verantwoording afleggen. ‘Dat zou ik ook niet hebben gedaan als ik er niet van overtuigd was geweest dat dat de juiste aanpak was.’ Hij besloot niet over zijn plannen met het meisje te beginnen.

‘De juiste aanpak.’

‘Ja.’

‘Dat vond jij dus.’

Een stilte die Kirk een wat ongemakkelijk gevoel gaf.

‘Je had het meisje erbuiten moeten laten,’ herhaalde Valkyrie. Maar deze keer klonken zijn woorden iets scherper. ‘Dit was ronduit slordig.’

‘Het was efficiënt.’

‘Efficiëntie houdt in dat je de bijkomende schade beperkt, waardoor je zo min mogelijk—’

‘Je was er niet bij.’ Hij had Valkyrie nooit eerder onderbroken, maar hij was niet in de stemming voor een preek. ‘Je moet mijn beslissingen niet in twijfel trekken.’

Een langere stilte deze keer. ‘Na wat ik vanavond heb gezien, heb ik

besloten om iemand anders deze klus te laten afmaken.’

Kirks greep om de telefoon verstrakte. ‘Dat zou geen slimme zet zijn.’

‘Toen we hiermee begonnen, had ik je al gezegd dat er consequenties aan verbonden zouden zijn als er iets op een verkeerde manier zou worden aangepakt. Deze situatie met het meisje – ik zie het als een verkeerde manier van aanpak.’

Er flitste een waarschuwing door Kirks gedachten.

Hij houdt je in de gaten.

Kirk trok nogmaals zijn Tanfoglio en tuurde naar de donkere hoeken van de loods. ‘Je begaat een grote vergissing.’ Hij keek snel naar de plekken waar Valkyrie of een van zijn mannen zich verborgen zou kunnen houden. En zag niets. ‘Als je dit uit mijn handen trekt, kom ik achter je aan.’

‘Tot ziens, Kirk.’

En voor Kirk kon reageren, explodeerde het mobieltje dat hij tegen zijn oor gedrukt hield, waardoor zijn onderarm en het grootste deel van zijn hoofd werden weggerukt, en er een blubberige sproeiregen van bloed, hersens en stukjes schedel over tafel vloog. Zijn lichaam viel ongecoördineerd op de grond, waarna er kleine klonters grijze massa op de betonnen vloer druppelden. Dashiell keek vol afschuw toe, terwijl hij zich afvroeg wat er met Erin en hem zou gebeuren wanneer hij met de handlanger te maken kreeg.

★

Alexei Chekov was halverwege de grootinquisiteurscène van *De Gebroeders Karamazov* toen hij een telefoontje kreeg van Valkyrie, die hem vroeg om wat puin te ruimen.

‘Herinner jij je Kirk Tyler nog?’ vroeg de stem.

‘Ik weet wie het is, hoewel we elkaar eigenlijk nooit hebben ontmoet.’ Alexei sprak vloeiend Engels en al net zo vloeiend Russisch, Arabisch en Italiaans. Toen Valkyrie de eerste keer contact met hem had opgenomen, was hem een bepaalde zinsbouw opgevallen die deed vermoeden dat de man in de Verenigde Staten was opgegroeid of had gestudeerd. Dat was dan ook de reden dat Alexei voor Amerikaans Engels had gekozen om met hem te communiceren.

‘Ik ben bang dat die kans verkeken is.’

‘Hij heeft je teleurgesteld.’

‘Ja.’

Alexei pakte een boekenlegger, sloeg het boek dicht en legde het neer. Valkyrie.

In de vroege Noorse mythologie was een Valkyrie, of een Walkure, een godin die over de slagvelden vloog en besliste wie zou sterven en wie in leven zou blijven – een baantje dat behoorlijk veel op dat van hem leek. Maar de mythen evolueerden door de tijd heen en veranderden de Valkyries in mooie, engelachtige wezens die de gevallen helden in het paradijs beloonden voor hun grootse daden.

De dood en de beloning. Wie blijft leven en wie sterft – de ultieme beslissing.

Valkyrie praatte Alexei bij over Dashiell Collet en zijn dochter, en over alles wat er in de loods was voorgevallen. ‘Het is niet ver van waar jij je nu bevindt,’ legde Valkyrie uit. ‘Ik wil dat je Dashiells schotwonden verbindt, Tylers lichaam regelt en dan de ambulance belt voor meneer Collet. Ik wil dat hij in leven blijft, voor het geval we hem nog een keer willen spreken.’

Valkyries opmerking over de nabijheid van de loods maakte Alexei duidelijk dat zijn verblijfplaats niet zo geheim was als hij dacht. En hij realiseerde zich dat hij Valkyrie had onderschat – iemand die hij nooit had ontmoet en van wie hij niet eens de identiteit kende.

‘En het meisje?’

‘Dat wordt over een uur of twee vanzelf weer wakker. Maar ik ben bang dat de man die haar probeerde te ontvoeren dat geluk niet heeft.’

Alexei wist een en ander over de nauwkeurig berekende synchronisatie van Valkyries werk en hij kon zich zo voorstellen dat het bluetooth oortje van de ontvoerder op dezelfde manier was geëxplodeerd als de telefoon van Kirk.

Hij probeerde zich niet voor te stellen wat het meisje naast zich zou zien wanneer ze wakker werd.

Door de jaren heen had Alexei een professionele objectiviteit ontwikkeld in verband met dit soort dingen, maar toch, de beelden die Erin op haar netvlies zou krijgen wanneer ze wakker werd, waren zeer traumatiserend en hij voelde sympathie voor haar, omdat ze de rest van haar leven ongetwijfeld zou worden achtervolgd door nachtmerries. Misschien kon hij haar bereiken voor ze wakker werd en haar naar een veiligere plek brengen.

‘Wil je dat ik die rommel ook opruim?’

‘Daar stuur ik iemand anders heen. Ga jij maar gewoon naar die loods. Ik zal je vanavond met een vliegtuig naar Alexandria laten brengen, in Virginia. Ik wil dat je een babbeltje gaat maken met schout-bij-nacht Alan Colberg. Zeg tegen hem dat we de toegangscode van het station nodig hebben. Hij weet waar je het over hebt.’

‘Goed.’

‘En trouwens, Tyler had een Tanfoglio bij zich. Ik weet dat je er vorig jaar in Italië een bent kwijtgeraakt. Houd hem maar. Hij is van jou. Voor het ongemak dat ik je bezorg door je zo laat op de avond nog te bellen.’

Nogmaals, indrukwekkend. Het was Alexei een raadsel hoe Valkyrie van dat incident in Italië wist. Hij had het gevoel dat Valkyrie hem zat te stangen. ‘Ik gebruik geen vuurwapens,’ reageerde hij. ‘Niet meer, tenminste.’

‘Niet sinds de dood van je vrouw.’

Hoe kon hij nou...?

‘Ja.’

Een stilte. ‘Vanzelfsprekend. Neem contact met me op zodra je klaar bent met Colberg.’

‘Doe ik.’

Einde gesprek.

Hoewel Alexei geen vuurwapen droeg, had hij wel iets anders bij zich.

Hij liet het cilindrische voorwerp in de borstzak van zijn jasje glijden en ging op weg naar de loods.

Valkyrie had niets over de Tanfoglio of Tatiana’s dood moeten weten. Het maakte Alexei duidelijk dat Valkyrie in zijn verleden had zitten wroeten en wanneer mensen op die manier rondneuzen, laten ze onvermijdelijk sporen na.

Op weg naar de deur pleegde Alexei een telefoontje naar een van zijn contacten bij de GRU, de Russische militaire inlichtingendienst, om te zien of hij erachter kon komen wie de schuilnaam Valkyrie gebruikte.

Gezien de klus die hem in de loods te wachten stond, de vlucht naar Virginia en het tijdsverschil, vermoedde hij dat de admiraal net aan het ontbijt zou zitten wanneer hij daar aankwam.

Hopelijk zou Colberg een beetje meegaand zijn en zou Alexei het voorwerp dat in zijn zak zat niet hoeven gebruiken.

18 uur later
Donderdag 8 januari
Lorelette Mobile Home Park
Merrill, Wisconsin
16.21 uur

Ik bekeek het caravanpark door de verrekijker die ik van FBI SWAT teamleider Torres had geleend.

Het grootste deel van de speciale eenheid was het ermee eens dat we licht bewapend naar binnen moesten, maar FBI-directeur Margaret Wellington wilde geen risico's nemen. Dus ook al hadden we niet bevestigd kunnen krijgen dat Travis Reiser zich daadwerkelijk in de stacaravan bevond, ze had een compleet SWAT-team naar deze plek gestuurd.

Ik bevond me nu op nog geen halve kilometer afstand met teamleider Antón Torres aan mijn zijde, een vent met een vierkante kaak met wie ik al een keer of tien had samengewerkt aan andere zaken.

De grond was bedekt door een centimeter of twintig aan krakende sneeuw, maar in de berm en rondom de parkeerplaatsen had het zich opgehoopt tot soms anderhalve meter hoogte.

Er dreef een lagedrukgebied vanuit Canada de Verenigde Staten in, dat dertig centimeter sneeuw in zijn kielzog achterliet. De buien zouden morgenmiddag hier zijn en ik was blij dat we er nu waren, en niet midden in die storm.

De meeste stacaravans in het park hadden afbladderende of vervagende verf, gescheurde hordeuren of daken van verroeste golfplaten die de economische toestand van de bewoners weerspiegelden. In de benauwde ruimtes tussen bijna een derde van de zestig stacaravans slingerde speelgoed rond en lagen kapotte sleetjes of half gesmolten sneeuwpoppen. Er woonden heel wat kinderen in dit park. Niet best.

De zon kroop naar de horizon, waardoor de schaduwen om ons heen steeds langer werden. Niet ver bij ons vandaan lagen de scherpschutters van Torres te wachten op zijn teken om hun posities in te nemen voor het park in de schemer zou worden ondergedompeld.

‘Nou?’ vroeg hij.

En weer richtte ik mijn blik op de eenvoudige gele stacaravan waarin Reiser zich volgens ons ophield. ‘Nog steeds geen beweging.’

‘Zijn auto staat er.’

‘Ja.’ Een ooggetuige had verklaard dat Reiser gisterenavond de stacaravan binnenging. Dat hoefde ik Antón niet te vertellen. We hadden dit allemaal al eerder besproken.

Ik gaf hem de verrekijker en terwijl hij de caravan bestudeerde, keek ik om me heen. Ik nam alle toegangswegen in me op en dacht na over hun relatie tot de wegen die zich door dit deel van het district slingerden.

‘Goed.’ Torres legde de verrekijker neer. ‘Wat denk jij?’

‘Ik zie vier mogelijke vluchtroutes.’ Ik gebaarde naar de westkant van het park. ‘Daar, in de buurt van de groeve. Maar als we Saunders en Haley op de heuvelrand positioneren, hebben zij die kant onder controle. De hoofdingang kan door één sluipschutter in de gaten worden gehouden. Richting het zuiden zit er een gat in het metalen hek, maar het lijkt erop dat Reiser dan door het open veld achter zijn caravan moet, dus daar ga ik niet vanuit.’ Ik wees naar het oosten. ‘Gebaseerd op de plattegrond van het park zou ik zeggen dat als hij er vandoor gaat, hij waarschijnlijk die kant op gaat, langs dat huis—’

‘Met die sneeuwengelen.’

‘Ja.’

Torres spande zijn kaakspieren. ‘Jongeren zijn makkelijker dan volwassenen.’

‘En Reiser heeft ervaring. Hij weet dat het voor sluipschutters lastiger is om te schieten wanneer ze naast hun doelwit ook een kind door hun vizier zien.’

‘Dan aarzelen ze.’

Ik knikte.

Hij bestudeerde het park. ‘Ik zeg je, Pat, jij hebt hier een neus voor. Jij zou in een speciale eenheid moeten zitten in plaats van je bezig te houden met als die geospatiale onz—’ Hij brak de zin halverwege af, omdat hij zich vrijwel zeker realiseerde dat hij zijn compliment onbedoeld veranderde in een belediging. Hij corrigeerde zichzelf. ‘Ik zeg het maar.’

‘Dat waardeer ik.’

Eigenlijk zou het SWAT-programma van de FBI niet eens zo’n slechte keuze zijn geweest, maar ik was echt in de wieg gelegd voor mijn werk voor het National Center for the Analysis of Violent Crime van het Bureau, het NCAVC. En de afgelopen tien jaar had ik me als een vis in het water gevoeld.

‘Ik ga wel eerst,’ zei ik.

Hij schudde zijn hoofd. 'Daar was de directeur duidelijk over. Ze wilde dat we er eerst het SWAT-team op af stuurden voor jij of Jake de caravan zou betreden.'

'Dat is niet de manier om dit aan te pakken.' Dit was niet het enige waarover ik met de directeur van mening verschilde. 'Als je daar met grof geweld binnenvalt, zal hij op hetzelfde niveau reageren om de bedreiging het hoofd te bieden. Ik kan hem naar buiten praten.' Mijn ervaring als man uit het veld en daarvoor als rechercheur moordzaken gaf me krediet bij Torres. Hij ging dan ook niet tegen me in en nam alleen even de tijd om nog eens door de verrekijker te turen. 'Dat zijn caravans,' voegde ik er nog aan toe. 'Een schietpartij zou betekenen dat—'

'Ja. Kogels die door de muren heen vliegen,' zei hij grimmig.

Terwijl hij over mijn woorden nadacht, slenterde agent Jake Vanderveld, de profiler van het NCAVC die samen met mij op deze zaak zat, in onze richting. Brede schouders. Blond. Een perfect bijgehouden snor. Ik was zevenendertig, hij een paar jaar jonger. Hij knikte ter begroeting en gaf Torres een klap op de schouder.

'Hoe staan de zaken ervoor?'

'Ik denk nog steeds na.' Torres liet de verrekijker zakken.

'Kijk uit wat je doet, Antón,' zei ik. 'Zorg dat je je mensen op hun posities hebt zitten, maar—'

Hij nam een beslissing. Schudde zijn hoofd. 'Nee. Het zit me toch niet lekker. Ik wil dat mijn mensen er eerst op af gaan. Jullie kunnen er vlak achteraan komen, maar ik wil eerst de omgeving veilig stellen.'

'Wacht even,' zei Jake een beetje te autoritair. 'Dit is voor Reiser allemaal een spelletje. Hij zal Pat willen zien.' Jake had geholpen om ons hiernaartoe te leiden en kende Reisers dossier beter dan wie dan ook. 'Als we iemand in burgerkleding naar hem toe sturen, denkt hij dat hij de boel onder controle heeft. Speel in op zijn zwakheid, zijn arrogantie, en dan kun je bij hem in de buurt komen.'

Het kwam niet zo vaak voor dat Jake en ik het ergens over eens waren, maar blijkbaar zaten we deze keer op dezelfde golflengte.

Torres liet even zijn kaak heen en weer gaan, en produceerde toen een zucht. 'Oké, Pat, maar ik ga wel als eerste die stacaravan binnen.'

'In burgerkleding?' vroeg ik.

Hij knikte.

'Afgesproken.' Ik stond op. 'En Travis Reiser zou wel eens onze enige schakel met Basque kunnen zijn, dus zeg tegen je team dat ze zich een beetje inhouden. We moeten hem levend in handen zien te krijgen.'

'Dat heeft hier geen prioriteit.'

Basque had ons nu al een half jaar uit handen weten te blijven en als we gelijk hadden in verband met Reiser, zou hij Basque wel eens kunnen verraden. ‘Zorg dat hij in leven blijft, Antón.’

‘Als dat schooiertje ook maar een klein beetje agressief wordt, gaat hij neer.’

Hoewel ik meer zekerheid wilde hebben dat het SWAT-team Reiser niet bij het minste of geringste zou neerknallen, waren ze er net als ik op getraind om op een doelwit te schieten tot dat geen bedreiging meer vormde. Dat was niet de uitkomst waar ik op zat te wachten, maar ik wist dat Torres gelijk had. Je neemt geen risico’s, zeker niet met iemand als Reiser.

‘Goed,’ zei ik. ‘Laten we gaan.’

We hadden allemaal onze mobieltjes uitgezet, een van de mensen van het SWAT-team deelde radio’s uit – kleine, bijna onzichtbare plakkers voor achter je oor – en terwijl Torres in gewone kleren schoot, ging ik op zoek naar een kogelvrij vest.

Torres naast me.

De vaalgele stacaravan van Reiser zestig meter voor ons.

De lucht – een scherpe, knisperende kou.

We wisten dat we met getrokken wapens een stuk bedreigender zouden overkomen, en dus lieten we ze in de holster zitten, terwijl we onder het lopen rondkeken. ‘En, heb je haar al gevraagd?’ vroeg Torres zacht.

‘Haar gevraagd?’

‘Lièn-hua.’

Ik wierp hem een zijdelingse blik toe. ‘Van wie heb je dat nou weer?’

‘Een klein vogeltje.’

‘Ralph.’

‘Goed, een groot vogeltje.’

Ik tuurde weer om me heen. ‘Als je het dan echt wilt weten – ik wacht op het juiste moment.’

‘Het juiste moment.’

‘Ja.’

‘Luister, je moet niet zo zenuwachtig zijn. Het gaat echt wel goed.’

‘Ik ben niet zenuwachtig.’

‘M-hm.’ Hij liep krakend naast me op de weg, zelfverzekerd, maar niet overmoedig. Ik realiseerde me dat ik blij was dat hij bij me was. ‘Maar blijf het niet te lang uistellen. Je leeft tenslotte maar één keer.’

‘Ik zal het in mijn oren knopen.’

Nog veertig meter naar Reisers stacaravan.

Hoewel ik dat liever niet deed, bande ik Lièn-hua uit mijn gedachten en observeerde ik nauwkeurig het park.

Ondanks het weer, werd ik door een gescheurde hordeur van een stacaravan aan de andere kant van de weg aangestaard door enkele kleine gezichtjes. De kinderen werden door een vrouw abrupt bij de deuropening vandaan getrokken, waarna de deur van de caravan dichtging.

Dit voelde niet goed.

Helemaal niet, zelfs.

Het caravanpark bracht een hele zwerm duistere herinneringen terug aan een plaats delict van veertien jaar geleden, toen ik in Milwaukee re-chercheur was en iets te zien kreeg wat ik liever niet had gezien: het li-

chaam van Jasmine Luecke in haar stacaravan. Of om preciezer te zijn, wat er nog over was van haar lichaam, uitgespreid over de gang.

De nasleep van een van de misdaden van Richard Devin Basque.

Zover we wisten, was er sprake van zestien slachtoffers. Allemaal jonge vrouwen. Hij hield ze soms wel twaalf uur lang in leven terwijl hij op chirurgische wijze stukje voor stukje hun longen verwijderde en opat, waarbij hij de stervende vrouwen liet toekijken.

Toen ik hem uiteindelijk wist op te sporen, in een verlaten slachthuis in Milwaukee, stond hij met een scalpel in zijn hand over zijn laatste slachtoffer heen gebogen, Sylvia Padilla. Ze leefde nog toen ik arriveerde. En dat maakte de herinnering er zelfs na al die jaren nog vreselijker op.

Dertig meter.

Het was me niet gelukt om haar te redden – ik denk ook niet dat iemand dat had gekund – maar ik kreeg het wel voor elkaar om Basque te arresteren, waarna hij werd veroordeeld. Hij bracht veertien jaar achter de tralies door, waarvan het grootste deel in isolement.

Maar toen, iets meer dan een jaar geleden, kondigde de Seventh District Court aan dat Basque een nieuwe rechtszaak kreeg, na een ‘zorgvuldige herbeoordeling van de DNA-bewijzen en getuigenverklaringen met betrekking tot deze zaak’.

En bizar genoeg werd hij aan het einde van zijn rechtszaak, eind mei, onschuldig verklaard en met de officiële verontschuldiging van de rechter, de directeur van de gevangenis en zelfs de gouverneur op vrije voeten gesteld.

Nog geen maand later begon Basque weer te moorden.

Deze keer met een handlanger.

Nog vijftien meter naar de caravan.

Bij het bekijken van de gedigitaliseerde dossiers over deze zaak ontdekte Jake dat het DNA-materiaal dat op de plaats delict van de moord in juni was gevonden, overeenkwam met eerder verzameld DNA bij vier van Basques eerdere misdaden. En dat had ons dus naar Travis Reiser geleid.

Ik kon er niet omheen dat Basque waarschijnlijk al die tijd al een handlanger had gehad.

Sinds juni had ik drie andere moorden met Basque en Reiser in verband gebracht, en als ze echt al vanaf het begin hadden samengewerkt, vroeg ik me af hoeveel misdaden Reiser misschien in zijn eentje had gepleegd in de jaren dat Basque achter slot en grendel had gezeten.

‘Luister,’ zei ik door mijn microfoon. ‘Deze man kan ons naar Basque leiden. Houd je dus in. Niet te snel schieten.’

In de stilte die op mijn woorden volgde, voegde Torres eraan toe: 'Je hebt het gehoord. Wacht op mijn teken.'

Het team bevestigde over de radio dat ze het hadden begrepen. Torres en ik waren ondertussen bij de vale stacaravan van Travis Reiser aangekomen. 'Kotsgeel,' mompelde Torres. 'Wat toepasselijk.'

We beklommen rustig het trapje naar de voordeur, maar mijn hart draaide overuren.

Mijn vriend Ralph Hawkins – een ex-commando die nu carrière maakte bij het NCAVC, en blijkbaar degene die het met Torres over mijn verlovingsplannen had gehad – had een keer tegen me gezegd dat angst een van de belangrijkste ingrediënten voor moed is. 'Als je gevaar loopt en je bent niet bang,' zei hij, 'dan ben je een achterlijke idioot en een gevaar voor de rest.'

Op dit moment vormde ik geen gevaar voor de rest.

Ik klopte aan. 'Travis, ben je thuis?'

Geen antwoord.

'Meneer Reiser,' zei ik, 'wilt u opendoen?'

Nog steeds geen reactie. En geen beweging in de caravan.

Na een knikje van Torres trokken we onze wapens. Hij had een Glock 23 en ik trok de .357 SIG P229 die ik al bij me droeg sinds ik vijftien jaar geleden bij de politie ging. Betrouwbaar. Accuraat. Een oude vriend. Hij paste precies in mijn hand.

Ik probeerde de deurknop. Op slot.

We hadden een huiszoekingsbevel, maar als je een deur intrapt, loop je het risico om bewijsmateriaal te vernietigen of een tegenreactie uit te lokken, dus is het altijd beter om een alternatief te verzinnen. Maar dat was bij deze zaak geen optie. Ik gebaarde dat Torres opzij moest gaan en ging recht voor de deur staan.

Ik trapte hard tegen de deur, zonder me ook maar een klein beetje in te houden, met mijn hiel vlak naast het slot. Het hout rondom het slot versplinterde, de deur knalde open en Torres vloog naar binnen. Ik volgde hem op de hielen.

Het was donker in de woonkamer, omdat er alleen hier en daar wat daglicht langs de zware gordijnen die voor alle ramen hingen wist te sijpelen. De caravan rook naar schimmel, sigarettenrook en verschaald bier.

Geen teken van leven van Reiser.

Torres sloeg linksaf naar de badkamer en ik nam de rechterkant, door de korte gang heen naar de slaapkamer.

De deur zat dicht.

'Travis?' Met mijn wapen in de aanslag en een bonkend hart duwde ik hem open.

Overall lagen vuile kleren en geplette bierblikjes. Er lag een matras op de vloer met verkreukelde lakens en dekens erop. Op een houten krat aan de andere kant van de kamer stond een oude televisie. Links van me bevond zich een klein dressoir dat tegen de muur naast een wandkast stond, waar ik nu naartoe liep.

Ik hief mijn SIG tot net onder ooghoogte op.

En trok de kastdeur open.

Kleren, schoenen, dozen. Meer niet.

Ik liet mijn adem ontsnappen en keek toen nog een keer de kamer rond. Niets.

Hij was hier niet.

Nog maar enkele momenten geleden was ik opgefokt van de spanning, maar nu voelde ik de maar al te bekende teleurstelling die het gevolg is van een doodlopend spoor. Hoogtepunten en dieptepunten. De achtbaan van de adrenaline en de koude duik van de spanningsval. Het bekende liedje.

Toen ik terugkeerde naar de keuken, stond Torres al op me te wachten. 'Geen kip te zien, Pat.'

'Hm.'

De gootsteen stond vol afwas. Ernaast stond een houten blok vol messen. Basque en Reiser gebruikten liever scalpels en messen dan vuurwapens, en ik duwde de gruwelijke gedachte van me af dat deze messen wel eens voor iets anders konden zijn gebruikt dan voor het snijden van groenten en fruit, hier in de keuken. Het Evidence Response Team van het Bureau zou dat verder wel uitzoeken. 'Laat je team de rest van het park controleren,' zei ik tegen Torres.

Gezien wat ik over Basque en Reiser wist, was het niet aannemelijk dat Travis een lijk mee naar huis zou nemen, maar toch betrapte ik mezelf erop dat ik aan de muffe lucht stond te ruiken. Ik rook echter niets wat in de buurt van een ontbindend lijk kwam.

Het was niet mijn taak om bewijsmateriaal te verzamelen, omdat het ERT dat zou doen, maar ik wilde niets verontreinigen voor zij er waren. Ik stopte mijn SIG terug in de holster, zette mijn telefoon aan en pakte een paar latex handschoenen. En toen liep ik naar de asbak naast de bank en inspecteerde de peuken die erin lagen. Allemaal koud.

Torres sprak in zijn microfoon. 'Controleer de rest van het park. Leg er een cordon omheen. Jullie weten hoeveel ervan afhangt dat we dit goed doen. Geen fouten.'

Vervolgens belde hij naar de plaatselijke politie om de wegen rond het park af te zetten.

Ik bestudeerde de ruimte. Goedkope kastjes, een formica keukentafel,

aanrechten vol ongeopende post – twee rekeningen, een loonstrookje van de fabriek en twee aanbiedingen van creditcardmaatschappijen. De meest recente post was afgestempeld op dinsdag.

En toch was hij hier gisteren nog.

Volgens de ooggetuige.

Iets om verder na te trekken.

Net toen ik het badkamertje wilde bekijken, ging mijn telefoon over. Dit mobieltje was een tijdelijke vervanging voor het prototype van een nieuw soort smartphone die ik van de National Geospatial-Intelligence Agency mocht gebruiken. Die had ik vorige week niet echt zachtzinnig behandeld toen ik hem op de keukentafel knalde na een behoorlijke tegenvaller bij de zaak waar ik mee bezig was. En dus moest ik het nu even zonder mijn 3D-hologramprojector stellen, waarmee ik plaatsen delict en hun omgeving driedimensionaal kon oproepen. Ik heb niet zo'n best verleden wat telefoons betreft. Hopelijk heb ik mijn les geleerd.

Waarschijnlijk niet.

Toen ik op het schermpje keek, zag ik dat FBI-directeur Margaret Wellington me wilde spreken.

Mijn dag kon niet meer stuk.

Ik liet de telefoon rinkelen.

Zes jaar geleden, toen Margaret en ik allebei op de academie werkten, vielen me enkele onregelmatigheden op bij een zaak. Ik wist niet wie er verantwoordelijk voor was en bracht het ter sprake in het Office of Professional Responsibility. Na een onderzoek werd ze discreet overgeplaatst naar een bijkantoor in North Carolina – niet bepaald een carrièrestap in de juiste richting – en gaf ze mij de schuld. Maar iets meer dan een jaar geleden, nadat ze weer in de gunst was gekomen bij de leiding, had ze in rap tempo de carrièreladder beklommen, waarbij ze bij elke trede naar een mogelijkheid had gezocht om mij te kunnen ontslaan.

En hij ging nog eens over.

Afgelopen zomer had Gregory Rodale, Margarets voorganger, een scheve schaats gereden. Margaret, die toen Executive Assistant Director was, had zichzelf op de toch al korte kandidatenlijst voor de directeurspost weten te manoeuvreren, zelfs nog voor de man werd gevraagd om ontslag te nemen.

Het proces om goedkeuring van de Senaat te krijgen voor haar aanstelling verliep verbijsterend gladjes en nu stond de vrouw met wie ik nooit goed had kunnen opschieten en die ik nooit echt had vertrouwd, aan het roer van het machtigste politieorgaan en binnenlandse antiterrorismeorganisatie ter wereld.

Halverwege de volgende keer overgaan nam ik eindelijk op. ‘Met Pat.’

Ze verspilde geen tijd met een begroeting en kwam meteen ter zake. ‘Wat weten we over Reiser?’

‘Hij is er niet, maar zijn auto staat hier wel. Volgens ons is hij in de buurt. Torres en het team doorzoeken elke caravan.’

‘Goed.’ Ze klonk niet afkeurend. Alleen maar plichtmatig. ‘In de tussentijd is er nog een zaak die aandacht behoeft. Niet ver bij jou vandaan is een ongeluk gebeurd. Ik wil dat je daar wat rondkijkt.’

‘Wat voor ongeluk?’

‘Een ijsvisser vond sporen van een sneeuwscooter die naar een stuk open water leidden. Ze lopen door waar het ijs ophoudt.’

‘Waar?’

‘Tomahawk Lake. Net buiten Woodborough.’

Er liep een rilling over mijn rug. Dat was maar vijftientwintig kilometer bij het huis van mijn broer in Elk Ridge vandaan.

Hij heeft een sneeuwscooter.

Er welde een diepe bezorgdheid in me op. ‘Wie? Hebben we een naam?’
‘Het gaat niet om Sean, Pat. Maak je geen zorgen.’

Haar woorden verrasten me. Ik kon me niet herinneren dit ik tegen Margaret ooit Seans naam had genoemd of zelfs maar had laten blijken dat ik een broer had, dus dat verband kon ze alleen zo snel leggen als ze in mijn gegevens had gesnuffeld.

Een gemiddeld ongeval met een sneeuwscooter zou iets voor de plaatselijke politie zijn, niet voor de FBI. En ik had ook niet mijn directe chef aan de lijn, maar de directeur van de FBI. Er moest dus meer aan vast zitten. ‘Wat nog meer?’

‘Een behoorlijk schrandere jonge hulpsheriff nam foto’s van de sporen en mailde ze naar het FBI-lab. We hebben het type sneeuwscooter kunnen identificeren – een Ski-Doo 800XL – en dat leidde ons naar de eigenaar. Veertig minuten geleden hebben enkele hulpsheriffs de vrouw en de dochter van de man gevonden. Thuis. Allebei dood. De vrouw was in de rug geschoten. De dochter in de borst.’

Mijn broer had geen dochter, dus kon de dode vrouw niet mijn schoonzus Amber zijn, maar toch liet ik me op een stoel in Reisers woonkamer zakken. ‘Hoe heten ze?’

‘Patrick, ik kan je verzekeren dat dit niets met Sean te maken heeft.’

‘Margaret, hoe heten ze?’

Een korte stilte. ‘De vermiste man is Donnie Pickron. Zijn vrouw heet Ardis. En de naam van hun vier jaar oude dochtertje is Lizzie.’

Er stroomde een scherpe pijn door me heen. Nu ik hun namen wist, maakte dat de misdaad er alleen maar reëler op, en het horen van Lizzies leeftijd hakte er stevig in.

Ik probeerde Margarets woorden tot me door te laten dringen. Het was hoe dan ook al ongebruikelijk dat een hulpsheriff contact zocht met de FBI en het was zelfs nog ongebruikelijker om hun meteen om hulp te vragen. ‘Margaret, ik geloof niet dat ik begrijp wat dit met het Bureau te maken heeft.’

Pas toen ik mijn zin had afgemaakt, realiseerde ik me dat ik haar het hele gesprek al bij haar voornaam noemde. Het had me de afgelopen achttien maanden, tijdens haar spurt de carrièreladder op, lange tijd gekost om eraan te wennen om haar met haar titel aan te spreken in plaats van met haar voornaam, en het ging me nog steeds niet gemakkelijk af. Dat zou waarschijnlijk wel nooit gebeuren ook.

‘Donnie was ex-militair en de marine dringt erop aan dat we een onderzoek instellen. Ze willen weten of dit moord en zelfmoord was, of dat het hier om een ongeval gaat.’

‘Zijn dood is dus bevestigd?’

Een stilte. ‘Nee, nog niet.’

‘Hij zou dus nog in leven kunnen zijn?’

‘We weten op dit punt maar heel erg weinig.’ Ze omzeilde mijn vraag. ‘En dat is dan ook de reden dat ik wil dat jij er eens naar kijkt.’

Ik kon me zo voorstellen dat de druk vanuit de marine heel wat te maken had met haar beslissing om hier een FBI-zaak van te maken, maar toch. Ik vroeg me af waarom ze eerst het ongeval met de sneeuwscooter had genoemd, aangezien dat veel minder ernstig was dan een dubbele moord. Hier klopte iets niet. ‘Ik wil dat je daarheen gaat,’ vervolgde ze, ‘en eens goed rondkijkt. Ik stuur Jake met je mee. Hij is goed in zijn vak.’

Die opmerking liet ik in de lucht hangen, maar ik vermoedde dat ze hem had geplaatst omdat ze van mijn verleden met Jake Vanderveld wist en dat ik er niet happig op was om met hem samen te werken. Ik liet het rusten.

‘Ik kan de zaak Reiser niet zomaar uit mijn handen laten vallen, Margaret,’ zei ik. ‘We zitten hem op de hielen. Hij is in de buurt.’

‘Torres en zijn team vinden hem wel. Ik heb jou in Woodborough nodig.’

‘Ik werk met seriemisdaden, Margaret, niet met—’

‘Jij bent de meest ervaren agent in de verre omtrek,’ zei ze ronduit tegen me. ‘Jij merkt op wat er moet worden opgemerkt.’ Uit haar mond waren die woorden een onverwacht compliment.

Ik wreef over mijn voorhoofd. ‘Een hulpsheriff die iets onderzoekt wat op een verdrinking lijkt, neemt contact op met het laboratorium van de FBI en binnen veertig minuten nadat de overleden vrouw en dochter van de vermiste man zijn geïdentificeerd, dringt de marine er bij het Bureau op aan om de zaak te onderzoeken? Wat is hier echt aan de hand, Margaret? Je houdt iets voor me achter.’

‘Je weet nu net zo veel als ik,’ zei ze kortaf. ‘Woodborough ligt honderdvijfendertig kilometer ten noorden van jou. Ga ernaartoe, kijk goed om je heen en haal de feiten boven tafel. Er komt een storm jullie kant op. Interstate 94 is ten oosten van Fargo al afgesloten en jullie gaan het zwaar voor de kiezen krijgen.’ Ze zweeg even, alsof ze moest nadenken over wat ze zojuist had gezegd. ‘Ik stuur later vanavond een van de onderzoekers van het ERT achter jullie aan om de plaats delict van de Pickron-moorden te bekijken, maar ik wil dat jij de leiding neemt over het onderzoek.’

‘Margaret, dit is allemaal–’

‘Patrick, ik heb het erg druk. Ik haal je niet van de zaak Reiser af. Ga nou maar gewoon naar Woodborough. Zoek het uit. Ik spreek je morgenochtend weer. Ik heb tegen de sheriff gezegd dat hij de boel afgezet moet houden en op jou moet wachten.’

Ik keek geërgerd de stacaravan rond. ‘En hoe moet het dan met Reiser?’

‘Als het team hem vindt, zal ik ervoor zorgen dat Torres hem in de gaten houdt tot jij en Jake terug zijn. Het zal het ERT hoe dan ook een paar dagen kosten om de inhoud van die stacaravan te bekijken. Duik tot die tijd in de dubbele moord.’

‘Of driedubbele.’

‘Driedubbel?’

‘Als Donnie ook vermoord is. Dat weten we nog niet. Niet tot we zijn lichaam hebben gevonden.’

‘Ja, natuurlijk. Ik bel Jake wel om hem bij te praten.’ Zonder afscheid te nemen hing ze op.

Ik ramde gefrustreerd mijn mobieltje in mijn zak. Torres had de gordijnen opengetrokken om meer licht binnen te laten en door het raam zag ik Jake zijn telefoon opnemen.

Een blik op mijn horloge.

16.46 uur. Ik kon nauwelijks geloven dat er pas twintig minuten waren verstreken sinds we de stacaravan waren genaderd.

Van de paar keren dat ik bij het huis van mijn broer was geweest, wist ik dat het laatste stuk naar Woodborough voornamelijk over landwegen voerde en je niet zo veel snelweg zag, dus afhankelijk van hoe glad de wegen waren, zouden we daar niet voor acht uur zijn. En pas *daarna* zou ik aan een onderzoek kunnen beginnen.

Dit zou een lange avond worden.

Maar dan had je Sean nog.

Ik zou niet meer dan een kilometer of vijftientwintig bij zijn huis vandaan zijn.

Toen ik Jake gisteren in Madison ophaalde en hierheen reed, overtuigde ik mezelf ervan dat Merrill ver genoeg weg lag om niet naar Sean toe te hoeven. Maar nu ik maar een paar minuten bij hem vandaan zou zitten, kon ik me er moeilijk met een smoesje vanaf maken en moest ik hem op zijn minst uitnodigen om ergens een kop koffie te gaan drinken. En ik kon me zo voorstellen dat Amber, zijn vrouw, me ook zou willen zien.

En haar zien zou zelfs nog lastiger worden dan mijn broer ontmoeten.